

D ů v o d y:

Skutkový děj, jenž byl zjištěn v napadeném nálezu, není napaden. Obviněný v odvolání opakuje v podstatě jen obhajobu, kterou přednesl v kárném řízení v první stolici. Nově dodává jen, že advokát, který zastupuje stranu ve sporu a jest zároveň tlumočnickem anglického jazyka, musil by — podle stanoviska kárné rady — v rámci sporu jako tlumočnick bezplatně pořizovati a ověřovati předklady z anglického jazyka. Tento poukaz jest nevhodný, an by advokát, který jest zmocněncem strany ve sporu, nebyl podle § 123 jedn. ř. a §§ 27 a 20 čís. 4 j. n. jako tlumočnick ani připuštěn. Není ostatně potřebí uvažovati, zda vyžaduje horlivost v zastupování podle § 9 adv. ř., by advokát použil ve prospěch svého klienta veškerých schopností a znalostí rázu technicky odborného a jazykového vůbec, ano v souzeném případě nešlo o nic jiného, než o použití znalosti jazyka německého. Jest se tedy omeziti jen na otázku, vyžaduje-li horlivost v zastupování podle § 9 adv. ř., by advokát, — který byl podle § 28 písm. i) adv. ř. a se zvláštním zřetelem k předpisu čl. 10 odst. 3 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. ustanoven zástupcem chudé strany německé národnosti a jest úplně znalý i státního jazyka i jazyka, jímž mluví zastoupený jako příslušník národní menšiny, — použil znalosti menšinového jazyka ve prospěch svého chudého klienta. Pokud kárná rada zodpověděla tuto otázku kladně, souhlasí odvolací soud s výstižnými důvody napadeného nálezu, jež nebyly odvolatelovými vývody vyvráceny. Ostatně se podotýká, že obviněný měl na vůli, by si, nechtěl-li sám použití znalosti německého jazyka, za tím účelem zjednal tlumočnicka. Odvolatel marně se pokouší dáti napadenému nálezu nářer politický a národností, neboť kárná rada posuzovala věc s hlediska povinnosti advokátního povolání, a na toto hledisko se omezuje i odvolací soud. Skutkovou podstatu kárného přechinu porušení povinnosti povolání shledala kárná rada právem v tom, že obviněný přes opětovné příkazy výboru advokátní komory, proti nimž není opravného prostředku, odepřel podati žalobu za chudou stranu a zastupovati ji, ač jí byl zřízen bezplatným zástupcem, neboť tím porušil povinnost horlivosti v zastupování, kterou mu jako příslušniku advokátního stavu ukládá předpis § 9 adv. ř.

Čís. 119 dis.

Kárná rada advokátní komory jest vázána odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, pokud je v něm vysloveno, že se odsouzený dopustil určitého trestného činu, což zahrnuje v sobě jednak zjištění skutku, jednak jeho právní kvalifikaci s hlediska hmotného práva trestního. Tato vázanost trvá tak dlouho, pokud jest tu onen rozsudek; závaznosti může rozsudek zbaviti jen trestní soud obnovou řízení, nikoliv kárná rada přezkoumáním jeho věcné správnosti samovolným rozborem průvodní látky.

Ani amnestie, ani udělení milosti, ani výrok, že se podmíněně odsouzený osvědčil, nebrání, by se odsouzený nedomáhal úplné rehabilitace obnovou trestního řízení.

Porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu výroky, zakládajícími skutkovou podstatu podle § 312 a 81 tr. zák. a nepřipustným nájezdem na veřejnou obžalobu; pokud sem nespadá výrok, že malí zlodějové se zavírají a velcí pouštějí.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1930, Ds II 6/30).

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání zástupce komory, pokud čelilo proti výroku, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že se dne 31. ledna 1926 asi o 14. hod. v hostinci Josefa Š-a v L. před asi 20 hosty, když s nimi politisoval, vyjádřil v tom smyslu, že četníci zavírají malé zloděje a pouštějí velké a musejí jich dosti často poslouchati (odst. II. čís. 2 výroku napadeného nálezu). Jinak odvolání vyhověl, napadený kárný nález, pokud zprostil obviněného z obvinění pro skutky uvedené ve výroku kárného nálezu pod II. čís. 1 a), b), v této části sprostujícího výroku, jakož i ve výroku o trestu změnil v ten smysl, že se obviněný uznává vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jichž se dopustil i tím, že se a) dne 19. prosince 1924 v U. H. soudnímu kancelistovi Bohumilu K-ovi při výkonu jeho služby, když K. chtěl provést prozatímní opatření povolené okresním soudem ve Val. Kloboucích firmě L. a K. proti Josefu B-ovi odebráním a uschováním auta, skutečným násilným vztažením ruky zprotivil a ho i slovy urazil, — a b) při hlavním přelíčení dne 16. června 1925 v trestní věci proti Josefu B-ovi se vyjádřil v konečné obhajovací řeči před nalézacím soudem v tom smyslu, že veřejná obžaloba (státní zastupitelství) favorisovala soukromého účastníka z jistých důvodů, o nichž tu nechce mluvit.

D ů v o d y:

Činy, ohledně nichž byl obviněný kárným nálezem první stolice z obžaloby zproštěn, byly předmětem soudního trestního řízení a staly se podkladem odsuzujících rozsudků trestních soudů, které nabyly právní moci, any opravné prostředky do nich (i obviněným) podané byly příslušnými soudy vyšší stolice zamítnuty. Napadený kárný nález nevyslovuje, ba ani nenaznačuje pochybnosti o tom, že ony činy zakládají kárný přečin. Důvodem zproštění bylo, že kárná rada nevzala za prokázané činy a výroky, pokud se týče směry činů a výroků obviněného, rozsudky trestních soudů zjištěné; pokud se týče dala jednomu ze souzených projevů obviněného jiný výklad, než který mu dal v rozsudku trestní soud. K samostatnému hodnocení průvodní látky, včetně výkladu souzeného projevu považovala se kárná rada za oprávněnu, vycházejíc — patrně ve všech třech případech, o něž jde, ač názor ten uplatňuje v nálezu výslovně jen pro jeden z nich — z právního názoru, že není vázána rozhodnutími soudními, třebaže právoplatně vydanými, nanejvýš v případě, ve kte-

rém byly dodatečně prokázány závažné okolnosti, které prý přivádějí případ do jiného světla. Právem napadá odvolání zástupce komory tento právní názor, kárným nálezem blíže neodůvodněný, jako nesprávný. Ná-
zor, jímž se řídila kárná rada, bylo by lze nanejvýše opřítí poukazem k to-
mu, že v kárném statutu pro advokáty (zákon ze dne 1. dubna 1872, čís. 40
ř. zák.) není výslovného předpisu, že kárná rada je vázána skutkovými
zjištěními právoplatných odsuzujících rozsudků trestních soudů a že § 38
kár. statutu ukládá kárné radě, by soudila podle svého volného přesvěd-
čení získaného svědomitým přezkoumáním všech průvodů, přednesených
pro i proti. Než opora ta jest vratkou. Ustanovení citované části § 38
kárného statutu má místo jen, pokud kárné radě vůbec přísluší a náleží
zjišťování skutečností závažných pro vynesení kárného nálezu, a ne-
vyučuje, že právo, pokud se týče povinnost kárné rady v onom směru
tu není, ano se zjištění skutečností, o které jde, stalo — závazně i pro
kárnou radu — již rozhodnutím trestního soudu. Závěru, že kárná rada
advokátní komory jest vždy vázána odsuzujícím rozsudkem trestního
soudu, pokud je v něm vysloveno, že se odsouzený dopustil určitého
trestného činu, což zahrnuje v sobě jednak zjištění skutku, jednak jeho
právní kvalifikaci s hlediska hmotného práva trestního, — nasvědčují
hlediska povšechného rázu, která došla v ustanoveních kárného statutu
pro advokáty tak jasného výrazu, že není přes nedostatek výslovného
předpisu pochybností o tom, že statut předpokládá, tedy stanoví po-
všechně vázanost, o kterou jde. Vážnosti veřejných úřadů, k nimž nále-
žejí i trestní soudy, i kárné rady advokátních komor, není na prospěch,
rozhodnou-li, aniž bylo různost rozhodnutí nutným důsledkem různosti
hledisek, s nichž jest tomu kterému úřadu věc posuzovati, — různé úřady
o téže věci různým způsobem, přesněji opačným, a požadavek hospodár-
nosti, jehož nelze nedbati ani, pokud jde o činnost veřejných úřadů, káže,
by se zjednáním předpokladů, najmě skutkových zjištění, jichž jest dvě-
ma úřadům třeba pro jejich rozhodování, zabýval jen jeden z nich, kdežto
druhý prostě přijme výsledky činnosti onoho úřadu za své. Přirozeně
jest svěřiti zjednání společných předpokladů tomu z dotčených úřadů,
který jest ve směru tom vybaven rozsáhlejšími mocenskými prostředky,
jež propůjčují výsledkům jeho zjišťovací činnosti větší záruku věcné
správnosti. Úřadem tím jest — pokud jde o poměr mezi trestními soudy
a kárnými radami — trestní soud. Proto nařizuje § 16 kárného statutu
pro advokáty, že kárná rada, má-li za to, že kárný přečin dávány obvi-
něnému za vinu jest trestným i podle obecného zákona trestního, má
to oznámiti příslušnému trestnímu soudu, a že nesmí se proti dotčenému
advokátovi konati pro týž skutek řízení kárné, pokud trvá vyšetřování
u trestního soudu. Tento zákaz konati kárné řízení před skončením soud-
ního vyšetřování byl by neúčelným, ba postrádal by smyslu bez před-
pokladu, že kárná rada vyčká výsledek soudního řízení proto, by uvedla
svůj vlastní postup v soulad s výsledky soudního řízení, najmě by uči-
nila podkladem svého rozhodnutí kladná skutková zjištění, došlo-li
k nim v soudním řízení vydáním odsuzujícího rozsudku. By se tak stalo
bez konání jakéhokoliv dalšího řízení kárného, přikazuje kárný statut

v § 19 výslovně pro případ, že byl advokát odsouzen trestním soudem k trestu, který má podle zákona v zápětí ztrátu advokacie. Že jest v ostatních případech odsuzujících rozsudků trestních soudů konati kárné řízení, tudíž usnésti se, zda jest příčina ke kárnému stíhání a provésti (po případě po dalším vyhledávání) ústní líčení před kárnou radou, má důvod v tom, že jest skutkový podklad rozsudku hodnotiti s jiného hlediska, než se kterého jej hodnotil trestní soud, s hlediska, zda byly zjištěným již skutkem porušeny povinnosti povolání a zlehčena čest a vážnost stavu, a že výsledky tohoto hodnocení určí, který z kárných trestů jest obviněnému uložiti, dojde-li kárná rada vůbec k závěru, že skutek trestním soudem trestaný je zároveň i kárným přečinem. Posouditi věc s tohoto hlediska vzhledem k povaze činu, vzhledem ke způsobu spáchání a ke všem ostatním okolnostem, jež tu mohou přijíti v úvahu, je právě úkolem kárného řízení.

Jen mimochodem budiž ještě podotčeno, že zásada, o níž stala se zmínka, je provedena i, pokud jde o poměr mezi soudy civilními a trestními v § 268 c. ř. s. v ten smysl, že, závisí-li rozhodnutí civilního soudu na důkazu a připočtení trestného činu, jest civilní soudce vázán obsahem vydaného o tom pravoplatného odsuzujícího rozhodnutí trestního soudu. Vázanost kárné rady skutkovými zjištěními odsuzujícího rozsudku trestního soudu — kárným statutem pro advokáty, jak dovoděno, stanovená (viz i rozhodnutí čís. 44 dis. sb. n. s.) — trvá, dokud tu jest onen rozsudek. Volnost úvah v tomto směru neposkytuje kárné radě ani skutečnost, že se dověděla o okolnostech (o průvodech), které mohou vzbuditi pochybnosti o správnosti rozsudečných zjištění a které v době vynesení rozsudku buď nebyly trestnímu soudu známé, nebo tehdy ještě neexistovaly. Závaznosti může rozsudek zbaviti jen trestní soud obnovou řízení, nikoliv kárná rada přezkoumáním jeho věcné správnosti samovolným rozbořem průvodní látky. Neníť kárná rada oprávněna nedbati odsuzujícího rozsudku trestního soudu a jeho skutkových zjištění, pokud nebyl rozsudek ten zrušen pravoplatným usnesením, jímž bylo trestní řízení obnoveno, a nahrazen obviněnému příznivějším výsledkem obnoveného řízení. Neobstojí ani námitka obviněného, že nemohl o obnovu trestního řízení žádati pro amnestii. Neboť, je-li podle § 354 tr. ř. obnova trestního řízení na prospěch obžalovaného (odsouzeného) přípustná i po jeho smrti, tím méně může žádosti o obnovu překážeti skutečnost, že odsouzený byl amnestován. Amnestií, udělením milosti stejně jako výrokem, že se podmíněně odsouzený osvědčil, pomíjejí jen následky odsouzení (a ani ty vesměs). Tím však nemůže býti zabráněno tomu, kdo má za to, že je nevinný, by se nedomáhal úplné rehabilitace obnovou trestního řízení. Ježto však v souzeném případě odsuzující rozsudky, o něž jde, zůstaly nedotčeny, bylo kárné radě i v případech, ve kterých obviněného zprostita z obžaloby, učiniti podkladem kárného nálezu skutková zjištění odsuzujících rozsudků trestních soudů a vzítí za prokázáno, že obviněný předsevzal činy a učinil projevy, ve kterých shledaly trestní soudy trestné činy podle obecného zákona trestního, pokud se týče že činy a projevy ty měly trestními soudy zjištěný směr a smysl (dosah), pro který právě

nabyly povahy trestných činů. Že činy a projevy, jež podle toho tvoří podklad kárného nálezu, v případech uvedených ve zprošťující části nálezu pod II čís. 1 a), b) nejen porušily povinnosti advokáta, nanejvýš povinnost uloženou advokátu § 9 adv. řádu, by vedl převzaté zastupování podle zákona, nedopustil se při tom skutků, příčících se zákonu, nanejvýš trestných činů, nýbrž i zřejmě zlehčovaly čest a vážnost stavu advokátského, netřeba blíže dovoditi, pokud jde o případ na prvním místě uvedený, kde se obviněný dopustil proti výkonnému orgánu soudnímu kromě urážky i zločinu veřejného násilí, pro kteréžto činy byl trestním soudem pravoplatně odsouzen. V podstatě totéž platí o výtce činěné státnímu zastupitelství výrokem, že veřejná obžaloba v trestní věci proti Josefu B-ovi favorisovala soukromého účastníka z jistých důvodů, o nichž obviněný nechce mluvit. Marně se snaží obviněný dáti tomuto výroku, jehož urážlivý smysl a dosah byl závazně zjištěn pravoplatným odsuzujícím rozsudkem trestním, nezávadný smysl poukazem k tomu, že sám zákon (§ 47 tr. ř.) nařizuje součinnost mezi veřejným obžalobcem a soukromým účastníkem, takže prý ona výtka o sobě není nijak závadná. S hlediska kárného je závažné, že jednak již použití obratu, že veřejná obžaloba »favorisovala« soukromého účastníka, ale zejména připojený k tomu dodatek, že se tak stalo »z jistých důvodů, o nichž obviněný nechce mluvit«, nepochybně propůjčují oné výtce ráz nepřípustného nájezdu, jenž jako takový spadá pod to i ono hledisko kárného statutu (i porušení povinností povolání, i zlehčení cti a vážnosti stavu) a jež nelze omluviti ani poukazem k tomu, že podle § 9 adv. ř. jest advokát oprávněn, by k účinnému hájení práv a zájmů svého klienta použil všech prostředků zákonem dovolených. Bylo proto odvolání zástupce komory v tomto rozsahu vyhověti a napadený nálezn změnit potud, že se obviněný uznává vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu i v oněch dvou případech, v nichž ho kárná rada zprostila z obžaloby. Naproti tomu nebylo odvolání shledáno důvodným, pokud se domáhá odsouzení obviněného pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu i pro výrok, že četníci zavírají malé zloděje a pouštějí velké a musejí jich dosti často poslouchati. Po této stránce Nejvyšší soud uvážil, že slova »malí zloději se zavírají a velcí se pouštějí« jsou běžným pořekadlem, jehož použití ve spojení s četnictvem bylo zajisté nemístné, po případě i trestné, ale právě pro povšečnost a běžnost onoho výroku nelze uznati, že tím, že obviněný za zjištěných okolností při hovoru v hostinci použil těchto slov, byla zlehčena čest a vážnost stavu advokátského. Proto nebylo odvolání v tomto směru vyhověno.

Čís. 120 dis.

Vedlejší zaměstnání jako takové jest sice slučitelné se zaměstnáním advokátního koncipienta, pokud toto zaměstnání zůstane zaměstnáním hlavním, a důkazem o patřičném teoretickém a praktickém výcviku koncipienta nemusí býti právě okolnost, zda přesně dodržoval kancelářské hodiny; k tomu, by přezkoumával vzdělání kandidáta advokacie a jeho